

HOOFDSTUK 16

KAMER 13

Een zware mist viel over de academie en kondigde de nacht aan. Erika liep in haar slaapshirt over de gang, tikte haar viercijferige code in, en stapte haar kamer binnen. Ze ging op haar bed zitten. De lamp boven haar bed zorgde voor een prettige, sfeervolle verlichting. Ze had uit de cafetaria een tijdschrift meegenomen en nu las ze geconcentreerd een artikel op pagina 84: 'Mysterieuze verdwijningszaak in Klassieke Academie Moretti'.

Het was een van de vele media die het onvolledige verhaal van Rachele Traini en Laisa Blanco probeerde te brengen, al werden ook in dit artikel meer vragen gesteld dan antwoorden gegeven.

Erika staarde naar de afbeelding van Laisa en hield het blinkende papier onder het lamplicht. Het was een mooie, stralende foto van een getalenteerd meisje. Iemand had haar al haar kansen zomaar afgenomen.

Alsof haar blik door een magneet werd aangetrokken tuurde Erika langs het tijdschrift naar haar bureau. Het laatje aan de rechterkant stond amper één centimeter open, maar toch trok het al haar aandacht. Erika stond op uit haar bed en trok het laatje verder open. Ze keek naar de paar spulletjes die erin lagen maar zag geen bijzonderheden. Haar balletschoenen stonden naast elkaar, al dacht Erika dat ze de twee schoentjes mooi in dezelfde richting had gezet, zoals ze dat altijd deed. Nu wees de rechterschoen naar opzij. Haar haarband en speldjes lagen door elkaar.

Ze kreeg nu toch de sterke indruk dat het plaatje er daarstraks an-

ders uit had gezien! Erika kalmeerde zichzelf. Zag ze spoken? Overdreef ze niet?

Ze draaide haar hoofd en merkte nu pas dat haar familiefoto plat op het nachtkastje lag. Ze nam de foto op, voelde aan de achterkant. Ze zette het voetje weer recht en tikte een paar keer tegen de lijst. Het voetje bleef stabiel staan. Die foto kon niet zomaar zijn omgevallen ...

Ze haastte zich naar haar kledingkast. Haar truitjes waren nog steeds gestapeld, maar er zat een kleine vouw in het bovenste topje. Ze streek de stof plat en herschikte de stapel. Ze kon het niet verdragen dat er links en rechts stukken stof uitpuilden. Een akelig gevoel maakte zich meester van het meisje. Ze trok de rommelige lade met haar ondergoed open. Ze wist dat ze haar kousen mooi gestapeld had. Ze hield van orde en was er nu helemaal zeker van dat iemand met zijn brute handen door haar kleding had gewoeld.

Er was ingebroken en haar spullen waren doorzocht! Iemand hield Erika onopvallend in de gaten! Ze huiverde bij het idee dat een ander haar persoonlijke spullen in z'n handen had gehad: haar schoenen, haar rugzak, haar ondergoed. Erika begreep dat het een race tegen de klok werd. Er gebeurden vreemde dingen op en rond de academie, dat stond vast. Nu moest ze dringend de puzzelstukjes in elkaar passen, voordat ze zelf in de val liep ...

Achter haar kraakte de vloer. Erika schrok en keek om. De Zucht stond vanaf de gang naar binnen te staren en tikte op zijn horloge. Het was een van de regels van de academie die Enrico strikt liet naleven. Na negen uur 's avonds moest elk meisje op haar kamer zijn en blijven. Een meisje dat er 's nachts op uittrok werd verwijderd.

De Zucht leek al net zo onverzettelijk en hardnekkig als Moretti zelf. Zijn griezelige, doodse blik gleed af naar het tijdschrift dat Erika in haar handen had en de foto van Laisa. Erika sloeg het snel dicht. Haar aandacht werd getrokken door een leren schede aan de riem van de Zucht. Daarin droeg hij de dolk met houten handvat.

'Is er iets? Ik zit toch op mijn kamer? Alleen?'

De Zucht wees naar het bed en knipte demonstratief het warme licht uit. Erika kroop snel onder de lakens en trok het donsbed be-

schermend over haar lichaam, terwijl de Zucht de deur van haar kamer sloot.

Erika moest wachten tot half twaalf voordat het allerlaatste zonlicht verdwenen was en de academie in het donkerste zwart gehuld was. Het eerste uurtje had ze gedood met het hangslot van Nielsen: het cadeautje dat hij haar de eerste dag gaf. Ze sleepte het ding overal mee naartoe, als een sleutelhanger. Ze was vastbesloten Nielsens tijdrecord te verbreken en het slot open te krijgen in minder dan twee weken.

Na zestig minuten metaalgepruts kon ook de competitie met haar neef haar niet meer boeien. Ze stopte het frustrerende hangslot samen met het haarspeldje terug in de achterzak van haar jeansshort, die naast het bed op een stoel hing.

Erika staarde klaarwakker naar de lamp aan het plafond en zonk steeds verder weg in haar gedachten. Ze moest toch iets te weten kunnen komen over de verdwijning van Laisa? Kamer 13 oefende een mysterieuze aantrekkingskracht op haar uit. Misschien gewoon omdat ze er van de politie niet naar binnen mocht, misschien omdat de Zucht haar zo vreemd aankeek toen ze probeerde om daar naar binnen te gluren. Misschien lag er een kleine tip of aanwijzing verscholen die het onderzoek in de verdwijningszaak een nieuwe stimulans zou kunnen geven.

Zelfs in haar eigen slaapkamer voelde het meisje zich bekeken. Ze schrok toen ze stil en voorzichtig haar linkervoet onder het donsbed vandaan haalde en op de koude vloer zette. De vering van haar bed piepte. De zenuwen gierden door haar lijf. Ze mocht geen enkel geluid maken, geen zucht te hard uitblazen of iemand zou haar ongehoorzaamheid ontdekken.

Voorzichtig sloop ze langs de grote kledingkast en luisterde met haar oor tegen de kamerdeur of ze iets op de gang hoorde.

Alles was stil.

De deur van kamer 13 was op slot, elektronisch vergrendeld, en

die forceren of openbreken zou natuurlijk veel te veel lawaai maken. Daarom sloop ze in haar slaapshirt naar het grote, oude raam boven haar bed. Ze keek door het glas naar buiten en zag ook op het binnenplein geen beweging. De academie sliep. Het was bijna middernacht.

Zo stil ze kon probeerde ze het stroeve handvat van het raam naar beneden te wringen. Een harde klik, en het handvat sloeg naar beneden! Erika hield haar adem in terwijl de lauwe Italiaanse lucht de kamer binnenstroomde. Ver weg hoorde ze een hond blaffen, verder niets.

Ze verjaagde de nervositeit met een diepe zucht uit haar lichaam. Door de spleet aan het raam snoof ze de frisse geur van de bomen op. Een zachte, hoge piep klonk door de kamer toen ze het grote raam opendeed. Ze klom over haar bed naar de vensterbank. De stenen voelden koud aan, zo op haar blote voeten. Ze keek links en rechts. Nergens brandde licht. Niet op de andere kamers, niet in de lege gangen, niet vanuit de twee donkere ramen in de toren van Morretti ...

Het binnenplein lag diep onder haar. Minstens een meter of acht. Een val zou al haar botten breken. Erika hield de houten raamlijsten krampachtig vast terwijl ze haar lichaam draaide. Met haar gezicht tegen het raam schoof ze over de vensterbank opzij. Met haar voetzool tastte ze de ondergrond af. Een richel van ongeveer tien centimeter, meer had ze niet.

Met haar smalle vingers zocht ze grip in de voegen van de oude stenen muur en klemde haar duim en wijsvinger pijnlijk hard om één enkele baksteen. Haar enige houvast. De tak van een oude boom op het binnenplein deinde met de lauwe wind mee en ritste tegen haar onderbeen en langs haar slaapshirt.

Op dat moment beseftte ze hoe hoog ze wel stond, alsof ze bovenin een boom liep. De schrik sloeg haar om het lijf. Ze durfde de baksteen niet meer los te laten. Wat als ze zou vallen? Zou de boom haar opvangen en haar val breken? Waarschijnlijk niet. Ze zou tussen de takken door vallen en als een ongeleid projectiel op de grond smak-

ken. Ze praatte zichzelf zachtjes moed in. *Niet opgeven Erika, je kan dit.* Ze verzette opnieuw haar voeten. Het gat van een ontbrekende steen in de muur was een mooi handvat voor haar.

Erika kon het glaswerk van het raam van kamer 13 al voelen. Het houten lijstwerk rond het raam gaf een steviger houvast en haar knieën hadden de ruimte om wat meer naar voren te bewegen. Ze tastte langs de volgende houten dwarsbalk naar het raam en duwde in een gat. Ze kon het niet nalaten om even in zichzelf te lachen. Het raam stond op de kiepstand! Ze hield met haar linkerhand het raamkozijn vast en ging op haar hurken zitten. Ze had gezien hoe Nielsen met het grootste gemak het raam van zijn huisje open kreeg. Ze had zijn techniek nauwgezet geobserveerd en in haar geheugen opgeslagen. In korte tijd klikte ze de vergrendeling van het raam los, kroop voorzichtig de kamer binnen, en duwde het raam weer dicht.

Haar blik gleed over de donkere meubels. Aarzelend zette ze een paar passen vooruit. De maan die door het hoge raam naar binnen scheen was de enige lichtbron die Erika had. Haar lichaam wierp een lange schaduw over het rommelige bureau van Laisa. Knuffels lagen omver, een doosje met juwelen was leeggekieperd, en andere spulletjes slingerden ongeordend over het bureau. Erika wilde haar schaduw uit de weg duwen en deed een stap opzij. Een scherp stuk glas boorde zich in de zool van haar linkervoet. Ze probeerde haar gewicht nog snel te verleggen, maar dat lukte niet meer: met haar volle negenenvertig kilo duwde ze het glas verder haar voet naar binnen. Erika wilde gillen zoals ze nooit eerder gedaan had, maar in plaats daarvan hield ze haar hand voor haar mond en beet op haar duim. Ze kreunde diep en perste haar oogleden op elkaar. Met één verre sprong bereikte ze het bed, ging zitten en kneep in haar hand om de pijn te verdringen. Met twee vingers peuterde ze het koude stuk glas uit haar voet. Het bloed druppelde op de lakens van het bed. Ongevoelbaar dat een scherp spiesje van een goeie centimeter zo'n pijn teveeg kon brengen. Erika keek naar de vloer. De scherf was maar één van de vele glimmende stukjes glas die op de grond lagen.

Naast het bed stond een prachtige, staande spiegel. Het spiegelglas was eruitgeduwd, op enkele bebloede, scherpe stukken na. Ook het witte houtwerk was met rode vegen besmeurd. Laisa Blanco moest, in een poging om weg te vluchten voor haar ontvoerder, in de spiegel zijn gevallen.

Erika volgde op haar tenen, tussen de vele stukjes glas door, het spoor van bloederige vegen op de helderwitte muur. Laisa had gevochten voor haar leven. Vlak bij de deur kwamen de bloedsporen steeds dichterbij elkaar, en ze eindigden bij één duidelijke handafdruk van bloed, onderaan op het behang, bij de plint. Erika voelde haar maag draaien door de weëige geur van het gestolde bloed.

Ze merkte op dat in de handafdruk een onduidelijke tekening te zien was. Voorzichtig ging ze op haar hurken zitten. Met een beetje verbeelding kon Erika er een V en een T van maken. De letters waren te duidelijk afgelijnd om er toevallig te zijn aangebracht. Liet de ontvoerder zijn handtekening achter? Of had Laisa zelf een aanwijzing aangebracht? Erika grabbelde een potlood en papiertje van het bureau van Laisa en tekende zo secuur mogelijk de letters na: een V met een sierlijk, lang beentje, en een T. Ze moest even glimlachen en kuste het papiertje. Ze had iets in handen waar ze Nielsen, Felix en Andreas mee kon verbazen. Zeker die Italiaanse macho zou nu wel raar opkijken!

Plotseling hoorde ze mannenstemmen op de gang, fluisterend gemompel. Erika verstijfde en staarde bang naar de kamerdeur. *Kom hier alsjeblieft niet naar binnen. Kom hier alsjeblieft niet naar binnen.*

De voetstappen werden steeds duidelijker, tot bij de deur. Toen werd het stil.

Viermaal hoorde ze een piepje, kennelijk voor een getal van vier cijfers dat werd ingevoerd. Een gezoem, nu zou het groene lichtje aan de andere kant van de deur wel branden. Behoedzaam werd de deur opengeduwd. De gouden cijfers '13' aan de buitenkant van de deur lichtten op in het donker van de nacht. Tussen de plastic linten met het opschrift *Polizia* zochten twee mannen in maatpak een weg naar binnen, gevolgd door de Zucht. De akelige conciërge keek naar het grote raam boven het bed.

‘Onze excuses dat we u zo laat lastig vallen, maar het is belangrijk dat we voor ons onderzoek een paar zaken dubbelchecken. Strikte orders van commissaris Theo Albano.’

De Zucht gromde. Hij had een hekel aan de politie, zeker als ze hem zo laat nog stoorden. Hij liep naar het bureau. De glasscherven kraakten onder zijn stevige schoenen. Erika lag onder het bed en probeerde haar ademhaling onder controle te houden. Zijn schoenen stonden vlak bij haar neus. Zachtjes schoof ze over de vloer naar het midden van het bed. Ze gluurde naar de twee agenten in maatpak. Die knielden bij de bebloede afdruk op het behang, de hand van Laisa. De ene agent nam enkele foto’s van de afdruk van de hand. De andere schraapte een beetje bloed van de twee initialen.

‘Theo had gelijk. V en T’, fluisterde de ene agent tegen de andere.

De mannen stonden tevreden op en zochten hun weg naar buiten. De Zucht bleef staan. Erika hield haar adem in. Waarom liep hij de agenten niet achterna?

Traag slenterde hij naar het bed. Op de lakens zaten een paar fijne, rode bloedvlekken. Hij streelde over de zachte stof, alsof hij wilde voelen of het bloed nog nat was. Er klopte iets niet.

‘Is er wat, meneer?’ vroeg een van de agenten. De Zucht gromde en liet het bed voor wat het was. Hij kroop tussen de linten door en sloot de deur van kamer 13. Een diepe zucht begeleidde de voetstappen door de gang, steeds verder en verder weg. Erika haalde opgelucht adem en staarde blij naar haar papiertje. Ze genoot van de rust die over de academie neerdaalde en vergat voor enkele seconden de stekende pijn in haar linkervoet.

Ze wist dat ze iets heel belangrijks gevonden had.

*

Laisa schrok toen ze Rachele zachtjes hoorde kreunen. Het meisje draaide zich weg van de muur en opende voorzichtig haar ogen. Laisa kroop dichterbij en ondersteunde het hoofd van Rachele.

'Ehi Rachele! Stai bene?'

Gaat het? Het meisje met het donkere haar herkende Laisa's blonde haren wel maar was nog te verward om een zinnig antwoord te geven. Laisa nam het halfvolle flesje water en hield het bij Rachele's lippen. Met wilde teugen slikte die het water naar binnen.

'Rustig, alles komt goed', zei Laisa en ze legde de snikkende Rachele voorzichtig weer neer. Ze hielp haar uit het vieze zand en schoof haar op een droger stukje vloer voor ze weer in slaap viel. Laisa was al blij dat Rachele nog leefde en dat ze nu niet meer alleen was. Samen stonden ze sterker en konden ze misschien een manier bedenken om te vluchten.

Plotseling werd Laisa ondanks de muffe, vochtige geur een lichte zweem van frisse buitenlucht gewaar. Ze probeerde met haar neus het briesje te volgen en zakte met haar hoofd tot bij de plaats waar Rachele daarnet nog lag. Door een kier voelde Laisa zalige boslucht naar binnen stromen. Ze duwde haar vinger in de spleet tussen de stenen en zo naar beneden. Op deze plek was de vloer niet betegeld! Daar was een gat dat vol lag met zwarte aarde en bouwafval. Laisa tastte onder de stenen en voelde dat de muur op deze plek niet dieper de grond inging. Waarschijnlijk was hier ooit een keldergat geweest, een doorgang naar buiten. Of een raam?

Als een gek begon Laisa het zand met haar vingers los te krabben. Al snel stuitte ze op een zwaar, gebogen bouwijzer. Laisa trok zo hard ze kon aan het metaal. De buis bewoog, al zat het grootste deel nog in de zwarte aarde vast.

De adrenaline schoot het jonge meisje door haar lijf. Misschien kon ze het gat groter maken en onder de muur door ontsnappen, de frisse boslucht tegemoet! Ze moest het proberen! Met haar vingers schuurde ze langs het metaal en peuterde de harde, zwarte grond los.